

FOST-A CHRISTOS CA OM FRUMOS SAU URIT ?

Sfinții părinți, cari mai întâi s'au ocupat cu întrebarea aceasta, nu au cunoscut toate lucrările marilor măestri imprăștiați pe suprafața pământului, sau cari locuiau între ei. Ei au căutat ca spusele lor să stea în congruență cu cuvintele sfintei scripturi, neluând în socotință nici un fel de portret, fie în metal, sau marmură, fie în mosaic sau în pictură. De aceea, încă în veacul al doilea, s'au aflat unii părinți bisericești cari au susținut că Christos a fost ca om *urît*, întemiați pe prorocia lui Isaia (cap. 53), care sună :

«N'avea nici chip, nici frumusețe

«Și, noi văzându'l,

«Arătos nu era, ca să'l dorim.

«Fu desprețuit și cel mai din urmă întru oameni.

«Omul durerilor și cunoscut cu păsurii.

«Tu, ca și cel ce-și ascunde forța lui de noi.

«Desprețuitu-l'am și nu l'am socotit;

«Dar el a purtat păsurile noastre

«Și cu durerile noastre s'a încărcat.

Urmând d'aproape după literele și nu după înțelesul acestei prorocii, Justin Martirul, Clemente din Alexandria, Tertulian și alții, chiar în cele d'întăiu veacuri ale creștinătății, au contribuit la nașterea unei urii puternice în contra introducerii și cinstirii icoanelor în biserică.

Lucru ciudat; acești părinți au nesocotit și desprețuit ori-ce înfățișare omenească a lui Cristos, prin icoane sau portrete. Căci cunoscut lucru este ca meșteșugarul d'a face icoane pe atunci era bine cunoscut și prețuit. Prin urmare, nu putem trage la îndoială că portretul lui Christos, care era în palatul lui Pilat și al împăraților Tiberiu și Alexandru Sever, a înfățișat chipul adevărat al lui Christos.

Icoanele de pe acele vremuri, cari s'au păstrat până în zilele noastre, toate arată că Isus Christos ca om a fost frumos la față.

Toți acești sfinți părinți, de cari pomemirăm până aci, nu știu nimic amănunțit asupra frumuseții sau urciunii lui Christos, pînă când sf. Ioan Damaschin din veacul al 8-lea făcea descrierea amănunțită a lui Isus Christos. În scrisoarea sa către împăratul Teofil, el zice «De aceea Constantin Cel mare s'a îngrijit ca chipul lui Christos să fie făcut în acea formă, în care l'a descris cei vechi scriitori, și anume: de statură înaltă, cu sprincenele pline, ochii plăcuți, cu nas drept, cu păr creț, de culoare frumoasă, cu barbă neagră, cu fața de culoarea griului după asemănarea mamei, cu degetele lungi, cu glas dulce sonor, la vorbire plăcut, foarte blând, liniștit răbdător, suferitor și arătând însușirile virtuții unite cu acestea, în care însușirile se arată mintea dumnezeiască a aceluia, — ca nu cum-va să se descopere oare-care umbră de schimbarea a deosebirei în intruparea dumnezeiască a fiului (cuvântului)».

Să vedem acum și scrisoarea lui Lentul despre Isus Christos, care se zice că ar fi fost guvernator roman înainte de Pilat

în Erusalim. El scrie către Senatul Roman: «În vremea aceasta e un bărbat și trăește încă, un bărbat dăruit cu o mare putere: numele acestuia este Isus Christos. Oamenii zic că este un proroc puternic. Pe morți îi învie, pe cei bolnavi îi tămăduiește de slăbiciuni și tot felul de boale. Bărbatul este de statură înaltă, potrivită și privirea feței sale este serioasă plin de putere, încât privitorii îl pot iubi și iar să se teamă de dînsul. Perii capului său sunt de culoarea vinului până jos la urechi, fără lucire și netezi, și din jos de urechi până la umeri răsuciți și strălucitori și de la umeri atârînd în jos, fiind în creștet despărțiți. Fruntea lată și curată, fața lui fără vre-o pată pe care o împodobeste puțină roșată. Privirea lui este nobilă și plăcută. Nasul și gura nu se pot huli».

Christos nu numai că a fost frumos la față, ci el a cucerit mulțimea prin ținuta sa maestatică și dumnezească. Evanghelistul Ion ne spune la cap. 18, că slugile și ostașii cari au venit cu Iuda vânzătorul să prindă pe Isus, au căzut la pământ cînd Isus le-a răspuns că el este acela pe care ei îl caută.

De aci ne putem explica cîtă putere arătase în privire, în mișcare și în ton, cu un cuvînt, cîtă maiestate în puterea lui, în cît a pus în uimire așa de mult gloata adunată, de s'a întors înapoi și a căzut la pămînt.

Din scrierile evangheliștilor și ale apostolilor vedem că în tot locul, unde se înfățișa Christos, mulțimea nenumărată, care se aduna în giurul lui, bărbați, femei, tineri și bătrîni, toți pîndiau privilegiul ca să l'asculte cînd el predica și învăța, lăsîndu-și ale lor în voia întîmplărei.

Preotul Ion Niculescu.

IN URMĂ....

(Reminiscență)

S'a vestejit azi trandafirul,

Odată roșu, 'mpurpurat:

Dar imprejurul lui plutește

Parfumu'i încă delicat.

Ca el, poezi, pe care viața

V'a dăruit cu suferinți,

Cînd într'o zi vești trece pragul

Misterioasei nefinți,

Rămâne 'n versurile voastre,

In lacrămile ce-ați vărsat,

Parfumul care mă plutește

Cînd trandafirul s'a uscat..

D. Karr.

OSUL LUI CRISTOS

Se știe că împărtașania se mai numește și *trupul lui Cristos*, căci la cina cea de taină Cristos zis-a Apostolilor, dîndu-le mîncare, «luați și mîncăți căci acesta este trupul meu!»

La catolic, ca și la ortodocși, există împărtașania, care are însă forma unui bulin.

În orașul X. se afla un preot, foarte cult, dar mare cartofor.

În ajunul paștelor șezuse până spre ziua jucînd la cărți. Și, ca să se însemne punctele ce câștiga, jucătorii se serveau de niște fise de os, galbene.

A doua-zi, biserica era plină de lume. Toți așteptau sfînta împărtașanie.

Preotul eși cu potirul în mîna, în care erau puse bulinele.

Fie-care din credincioși lua din potir împărtașania și pleca apoi spre casă.

Trei lucrători, după ce se împărtașiră, merseră la o berărie să se cîntească.

— Ei, Franț, ai luat trupul lui Cristos? zise unul.

— Luat, dar tu Vențel?

— Și eu luat... dar Iohan, tu ce stai așa ca inecat? N'ai luat trup?

— Luat, bre, luat, dar mie mi-a dat Cristos *osul*, nu trupul.

Ce se întimplase?

Bietul Ianoș se innecase d'abinele.

Mergînd să ia bulinul din potirul preotului, el luă ceva rotund și înghiți. Dar ceea ce a înghițit el nu era împărtașanie, ci o *fisă de os* cu care plecase popa în ajun, și care, cine știe, cum era vîrătat în mîneca hainii, și cum popa a venit de la jocul de cărți d'adrepul la biserică, a alunecat în potir cînd el a luat sf. împărtașanie în mîna.

Auzită de... Nini din Mimiu.

ZI'NTAI DE APRILIE

Ziua păcălelelor.

Zi cunoscută de la copii până la bătrîni, în care unii pe alții, de dimineață până seară, se întrec cum să se păcălească mai cu șic.

Până în ziua, te pomenești cu vecinul casei că ți spune, că astă noapte a sparthoții casa d-lui X din apropiere, vrînd să te păcălească; mai târziu, te trezești cu factorul poștal că ți aduce vre-o scrisore neplătita pe care de curiositate o plătești ca să ți vezi conținutul:

Lute zece bani plătește

Și ghici cîn te păcălește?

Pe stradă dacă pleci te întilnești cu vre-un cunoscut, pe care cine știe de cînd nu l'ai mai văzut, îți spune că trenul, care a plecat spre Dorohoi, a deraiat lângă podul de lângă gară și vagoanele zac sub pămînt, sau, în sfîrșit, un redactor de gazetă (ca să și facă reclamă ziarului) îți spune că în No. de azi al gazetei «a tras în ciur» pe câți-va studenți, dacă te știe că ești student, sau că a ris de doctorul cutare, dacă te știe că ești medic... și așa mai departe.

Pe mine unul, năsdrăvniile astea nu mă fac de loc curios, nici chiar nu euget că poate să fie sau nu adevărate aceste bazaconii, căci viața întregă, de la Adam și Eva și până la finit, e o vecinică păcăleală, un vecinic Zi'ntai d'Aprilie.

Spun drept, păcălelile astea la mine sunt foarte dese și nu sunt nici de cum vesele.

A dracului păcăleală e *Zi'ntaiul d'Aprilie* din cele l'alte zile ale anului.

Mă păcălesc amicii, mă păcălesc datornicii, mă păcălește până și drăguța mea.

Mult ași da ca *Zi'ntaiul d'Aprilie* să și fie loculul lui, acela care îi l'au destinat strămoșii noștri, să fie singura zi de păcăleli, căci atunci într'adevăr ași avea de ce să rid.

Titan.